

ERAGON

CHRISTOPHER
PAOLINI

Eragon

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

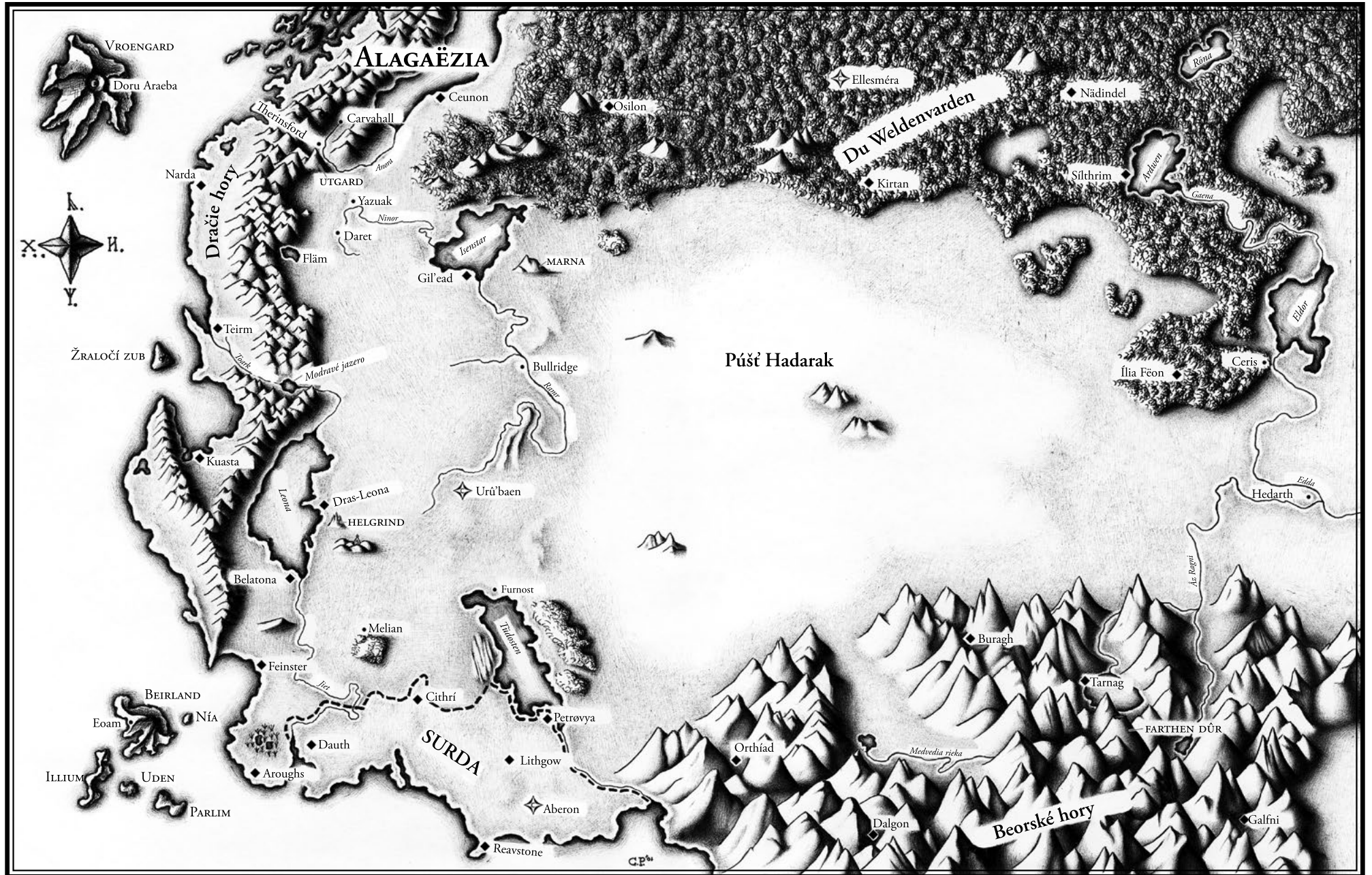
Christopher Paolini

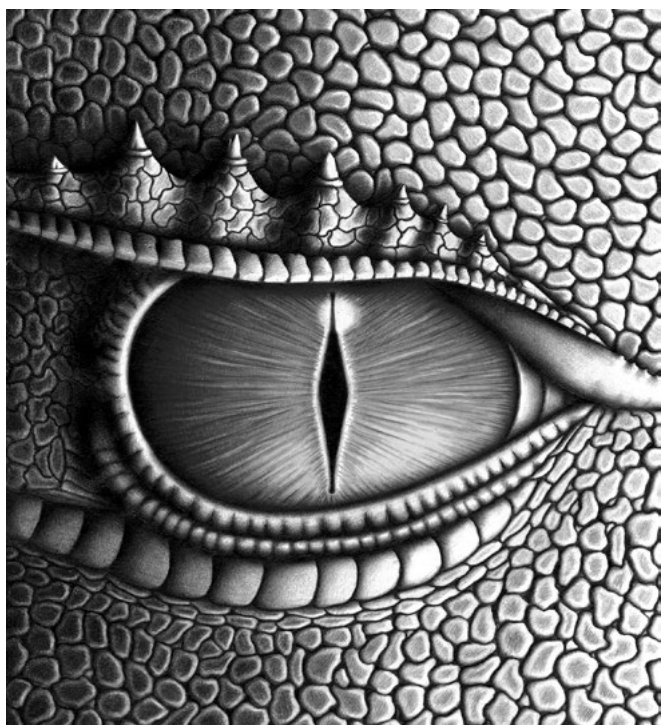
Eragon – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHRISTOPHER
PAOLINI

ERAGON

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

PRVÁ ČASŤ

FRAGMENT

*Túto knihu venujem svojej mame,
pretože mi ukázala zázraky sveta,
svojmu otcovi, ktorý mi odhalil muža za závesom,
a svojej sestre Angele za to, že mi pomáha,
keď je mi smutno.*

OBSAH

Prológ Tieň strachu	13
Objav	17
Údolie Palancar	20
Legendy o drakoch	30
Dar osudu	47
Prebudenie	50
Čaj pre dvoch	59
Mocné meno	68
Budúci mlynár	71
Cudzinci v Carvahalle	74
Osudový let	81
Koniec nevinnosti	86
Predzvešť smrti	92
Šialenstvo života	101
Jazdcov meč	103
Výroba sedla	118
Therinsford	122
Hromy a blesky	134

Odhalenie v Yazuaku	140
Varovanie	146
Čarovanie je hračka	154
Daret	163
Dračími očami	172
Pieseň na cestu	180
Príchod do Teirmu	184
Dávny priateľ	190
Čarodejnica a mačkolak	211
O čítaní a intrigách	223
Zlodeji v pevnosti	226
Osudná chyba	235
Živá vidina	249
Majster meča	255
Bahno Dras-Leony	262
Po stopách oleja	266
Uctievači Helgrindu	271
Pomsta rážakov	280
Murtagh	283
Jazdcov odkaz	289
Diamantová hrobka	294
Zajatie v Gileade	301
Du Sundavar Freohr	309
Boj proti Tieňom	316
Bojovník a liečiteľ	326
Voda z piesku	333

Rieka Ramr	340
Púšť Hadarak	347
Odhalená cesta	353
Súboj vôle	363
Útek cez údolie	370
Ťažké rozhodovanie	385
Hľadanie odpovedí	395
Nádhera Tronjheimu	409
Ažihad	418
Požehnaj dieťaťu, Argetlam	436
Koreň mandragory a mločí jazyk	449
Sieň kráľa hory	456
Aryina skúška	470
Tiene sa predlžujú	484
Bitka pod Farthen Dûr	496
Trúchliaci mudrc	509
O autorovi	515
Starodávny jazyk	516
Jazyk trpaslíkov	519
Jazyk urgalov	520
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností	521
Podakovanie	525

PROLÓG

TIEŇ STRACHU

Nocou zadul prudký vietor a priniesol vôňu, ktorá mala zmeniť svet. Vysoký Tieň zaklonil hlavu a napäto vetril. Až na tmavočervené vlasy a gaštanové oči vyzeral takmer ako človek.

Prekvapene zažmurkal. Správa bola pravdivá: sú tu. Alebo je to pasca? Chvíľu zvažoval všetky možnosti a potom stroho zavelil: „Rozptýľte sa! Skryte sa za stromy a kríky! Zastavte každého, kto sa priblíži... inak zomriete!“

Okolo neho pobiehalo dvanásť urgalov s krátkymi mečmi a okrúhlymi štítmí pomalovanými čiernymi symbolmi. Podobali sa na mužov s krivými nohami a mohutnými zvieracími pažami, ktoré vedeli len drviť a ničiť. Nad malými ušami im vyrastal pár skrútených rohov. Netvori sa s vrčaním vrhli do krovia a poskrývali sa. O chvíľu všetok hluk umlkol a v lese zavládlo ticho.

Tieň vykukol spoza hrubého stromu a zadíval sa na cestičku. Bola taká tma, že obyčajný človek by nevidel vôbec nič, ale preňho bol aj mesačný svit prenikajúci pomedzi stromy silný ako slnečná žiara; jeho skúmovému pohľadu neunikla ani najmenšia podrobnosť, všetko videl jasne a ostro. Stál nehybne ako socha a v ruke držal dlhý lesklý meč. Po čepeli sa vinula tenká ryha. Zbraň bola taká úzka, že ľahko vkĺzla medzi rebrá, a zároveň taká pevná, že prerazila aj najtvrdšie brnenie.

Urgalovia nemali taký dobrý zrak ako Tieň, niesto tápali v tme ako slepí žobráci a šmátrali pred sebou mečmi. Ticho preťalo húkanie sovy.

Všetci zostali v strehu, kým neodletela. Netvorí sa triasli v chladnej noci ako osiky; jednému pod ťažkou čížmou zapraskala halúzka. Tieň zlostne zasyčal a urgálovia vyľakane znehybneli. Potlačil odpor – zapáchali ako skazené mäso – a odvrátil sa. Boli preňho len nástroje, nič viac.

Minúty sa zmenili na hodiny a Tieň premáhal netrpezlivosť. Tá vôňa musela ďaleko predbehnúť svojich pôvodcov. Nedovolil urgalom vstať a trocha sa zohriať. Ten pôžitok nedoprial ani sebe; zostal za strohom a napäto pozoroval cestičku. Lesom zašumel ďalší závan vetra. Tentoraz bola vôňa silnejšia. Vzrušene vytiahol tenkú peru a zavrčal.

„Pripravte sa,“ zašepkal a celé telo mu zavibrovalo napätím. Špičkou meča robil malé krúžky. Stálo ho veľa úsilia a intríg, kým nastala táto chvíľa. Teraz sa musí ovládať, inak všetko pokazí.

Urgalom pod hrubým obočím zasvietili oči a pevnejšie zovreli zbrane. Tieň začul vpredu slabé cinknutie, akoby na uvoľnený kameň narazilo niečo tvrdé. Z tmy sa vynorili nejasné obrysy a blížili sa po cestičke k nemu.

Traja jazdci na bielych koňoch cválali priamo do pasce. Hlavy mali hrdo vztýčené a plášte sa im v mesačnom svite trblietali ako tekuté striebro.

Na prvom koni sedel elf so špicatými ušami a s elegantne zošíkmeným obočím. Bol štíhly, ale mocný, pripomínal rapír. Cez chrbát mal prehodený veľký luk. Na jednom boku mu visel meč, na druhom puzdro so šípami zakončenými labutími perami.

Posledný jazdec mal rovnako pôvabnú tvár a výrazné črty ako on. V pravej ruke niesol dlhú kopiju a na opasku mu visela biela dýka. Hlavu mu zdobila nádherne tepaná prilba vykladaná jantárom a zlatom.

Medzi nimi šla na koni čiernovlasá elfka a pokojne sledovala okolie. Z jej hlbokých očí, lemovaných havraními kučerami, vyžarovala sila. Na kráse jej neubrali ani jednoduché šaty bez ozdôb. Pri boku jej visel meč a na chrbte dlhý luk a puzdro na šípy. V lone opatrovala vrečko, na ktoré podchvíľou pozrela, akoby sa chcela uistiť, že je na svojom mieste.

Jeden z elfov čosi potichu povedal, ale Tieň jeho slová nezachytil. Žena odpovedala s očividnou autoritou a jej ochrancovia si vymenili

miesta. Ten v prilbe prešiel do čela a pevnejšie zovrel kopiju. Nič ne tušiac prešli okolo Tieňovho úkrytu a prvých urgalov.

Tieň už v duchu začal vychutnávať víťazstvo, keď vietor odrazu zmenil smer a zavial proti prichádzajúcim elfom – plný odporného urgalieho zápachu. Kone splašene zaffkali a pohodili hlavami. Jazdci zmeraveli, zajastrili okolo seba, potom prudko zvrtili kone a vyrazili opačným smerom.

Elfkin kôň sa hnal na čele, nechávajúc ochrancov ďaleko za sebou. Urgalovia vyskočili z úkrytu a vystrelili za nimi prúd čiernych šípv. Tieň sa vynoril spoza stromu, zdvihol pravú ruku a skríkol: „Garjzla!“

Z dlane mu vyletel červený záblesk, ktorý zalial stromy krvavou žiarou a zasiahol ženinho žrebca. Kôň prenikavo zaerdžal a zrútil sa hrudou na zem. Elfka z neho neuveriteľne rýchlo zoskočila, dopadla na zem ako pierko a očami hľadala svojich ochrancov.

Smrtonosné šípy urgalov skolili oboch elfov takmer súčasne. Zrútili sa z ušľachtilých koní a ich krv sa zmiešala s blatom. Urgalovia sa k nim rozbehli, no Tieň ich zarazil: „Za ňou! Ide mi hlavne o ňu!“ Netvori zavrčali a rýchlo sa rozbehli po cestičke.

Keď elfka zbadala mŕtvych spoločníkov, z úst sa jej vydral zúfalý výkrik. Urobila smerom k nim ešte jeden krok, potom vychrlila kliatby na svojich nepriateľov a skokom sa vrhla do lesa.

Urgalovia sa predierali pomedzi stromy za ňou a Tieň sa vydriapal na žulové bralo, ktoré sa týčilo nad lesom. Dovidel odtiaľ na celé okolie. Zdvihol ruku a skríkol: „Istalrí boetk!“ Štvrt míle lesa vybuchol v plameňoch. S vražedným odhodlaním zapaloval postupne jednu časť lesa za druhou, kým okolo jeho úkrytu nevznikol asi dve stopy široký ohnivý kruh. Plamene zovreli les ako žeravá koruna. Potom už len dával pozor, aby náhodou niekde nezhasli.

Kruh ohňa sa rozširoval, a zmenšil tak plochu, ktorú mali urgalovia prehľadať. Vtom Tieň začul výkriky a ostré zajačanie. Medzi stromami zazrel, ako traja jeho prisluhovači klesajú smrteľne ranení na zem a elfka zvyšným urgalom uniká.

S nadľudskou rýchlosťou sa blížila k drsnému žulovému bralu. Tieň preskúmal zem dvadsať stôp pod sebou, potom sa vrhol dolu a pružne doskočil rovno pred ňu. Prešmykla sa okolo neho a uháňala späť k cestičke. Z meča jej kvapkala čierna urgalia krv a zasychala na vrecku, ktoré držala v ruke.

Rohatí netvori sa vyrojili z lesa a zastúpili jej cestu, takže nemala kam utiecť. Rýchlo sa obzerala a pokúšala sa nájsť nejakú možnosť úniku. Keď si uvedomila, že žiadna neexistuje, s kráľovským opovrhnutím vzpriamila hlavu. Tieň k nej kráčal so zdvihnutou rukou a kochal sa v jej bezmocnosti.

„Chyťte ju!“

Keď urgalia vyrazili, elfka otvorila vrecko, strčila doň ruku a potom ho pustila na zem. V rukách držala obrovský zaširoký kameň, v ktorom sa odrážali zúrivé plamene horiaceho lesa. Zdvihla ho nad hlavu a z úst sa jej rinuli horúčkovité slová.

Tieň zúfalo vykrikol: „Garjzla!“

Z dlane mu vyletela guľa červeného plameňa a mierila k elfke ako šíp. No bolo príliš neskoro. Les krátko osvetlil záblesk smaragdovozeleňého svetla a kameň zmizol. Potom elfku zasiahol červený plameň a ona klesla na zem.

Tieň zaryčal, rozbehol sa a od zúrivosti vrazil meč do stromu. Zbraň preťala kmeň do polovice, zasekla sa a rozkmitala. Vypálil z dlane deväť bleskov energie, ktoré na mieste zabili zvyšných urgali, potom vytrhol meč z kmeňa a rozbehol sa k elfke.

Z úst sa mu sypali proroctvá o pomste, vyslovené v odpornom jazyku, ktorý ovládal len on. Začal tenké ruky a nevraživo sa díval na oblohu. Studené hviezdy naňho hľadeli zhora ako pozorovatelia z iných svetov. Znechutene skrivil ústa a obrátil sa späť k omráčenej elfke.

Jej úchvatná krása, ktorá by očarila každého smrteľníka, preňho nič neznamenala. Uistil sa, že kameň je naozaj preč, a potom z úkrytu medzi stromami vyviedol svojho koňa. Priviazal elfku k sedlu, vysadol a cvalom vyrazil z lesa.

Ohne, ktoré mu prekážali v ceste, uhasil, ale zvyšok nechal horieť.

OBJAV

Eragon kľačal v udupanej tráve a skúseným okom skúmal stopy. Podľa odtlačkov vedel, že stádo bolo na lúke ani nie pred pol hodinou. Zvieratá sa čoskoro uložia na noc. Korisť, ktorú si vyhládol – srna krívajúca na ľavú prednú nohu –, sa zatiaľ držala s ostatnými. Prekvapovalo ho, že ju ešte neroztrhal vlk alebo medveď.

Bezoblačná obloha bola tmavá, vo vzduchu povieval jemný vánok. Okolo Eragona sa strmo vypínali vysoké hory a nad nimi plával striebristý mrak. Jeho okraje ožarovalo červenkasté svetlo splnu. Mesiac ležal vo vidlici medzi dvoma zasneženými štítmi ako v kolíske. Po úbočiach hôr stekali potôčiky z chladných ľadovcov a trblietavých snehov. Dnom údolia sa plazila taká hustá hmla, že si takmer nedoviedel na nohy.

Pätnásťročného Eragona delil od mužného veku len jeden rok. Nad prenikavými hnedými očami sa mu klenulo tmavé obočie. Obnosené šatstvo svedčilo o tom, že veľa pracuje. Na opasku mu visela pošva s loveckým nožom s kostenou rukoväťou a v ruke držal luk z tisového dreva, ktorý pred vlhkom chránilo jelenicové puzdro. Na chrbte niesol plecniak upevnený na drevenej kostre.

Stádo ho zaviedlo hlboko do rozoklaného horského pásma zvaného Dračie hory, ktoré sa ťahalo od severu na juh celým územím Alagaëzie. Z týchto hôr často prichádzali čudní ľudia a prinášali zvesti, ktoré nikdy neveštili nič dobré. No Eragon sa napriek tomu Dračích

hôr nebál – bol v okolí Carvahallu jediný, kto sa odvážil prenasledovať zver hlboko do jeho skalnatých zákutí.

Na poľovačke trávil už tretiu noc a zvýšila mu len polovica jedla. Ak tú srnu nedostane, bude sa musieť vrátiť domov s prázdnyimi rukami. Jeho rodina to mäso potrebuje, zima sa rýchlo blíži a nakupovať mäso v Carvahalle si jednoducho nemôžu dovoliť.

Eragon chvíľu postál v slabom mesačnom svite a potom vykročil do lesa smerom k úžlabine, kde sa podľa jeho odhadu stádo uložilo na noc. Stromy mu zastierali výhľad na oblohu a vrhali na zem vejárovitú tieň. Stopy kontroloval len príležitostne; vedel, kam ide, a cestu poznal.

V úžlabine zručne napol tetivu a vytiahol tri šípy. Jeden nasadil do zárezu a ostatné držal v ruke. V mesačnom svetle videl asi dvadsať nejasných obrysov na miestach, kde v tráve ležali zvieratá. Srna, ktorú chcel dostať, bola na okraji stáda. Ľavú prednú nohu držala neprirodzene vystrčenú.

Eragon sa opatrne priplazil bližšie, luk pripravený. Všetka námaha posledných troch dní smerovala k tomuto okamihu. Ešte raz sa nadýchol, aby sa upokojil, a – vtom sa tichou nocou rozľahol ohlušujúci výbuch.

Stádo sa dalo na útek. Eragon sa vrhol cez vysokú trávu za ním a do tváre mu uderil horúci závan. Prudko zabrzdil a vystrelil na krívajúcu samicu. Minul ju o vlas a zlostne sykol do tmy. Zakľal, zvrtol sa a automaticky si pripravil ďalší šíp.

Za ním, na mieste, kde predtým odpočívalo stádo, tlel veľký kruh trávy a stromov. Na mnohých boroviciach oškvítklo ihličie a tráva okolo spáleniska poľahla. Vo vzduchu sa vznášali kúdoly dymu pri-nášajúce zápach spáleniny. Uprostred vypáleného kruhu ležal lesklý modrý kameň. Nad zhoreniskom sa plazila hmla a jemne sa nad kameňom vlnila.

Niekoľko dlhých minút Eragon napäto striehol, odkiaľ sa privalí nebezpečenstvo, ale okrem hmly sa na lúke nehýbalo vôbec nič. Opatrne povolil tetivu a podišiel dopredu. Zastal. V mesačnom svetle vrhla jeho postava na kameň bledý tieň. Obozretne doň štuchol šípom a odskočil. Nestalo sa nič, a tak ho opatrne zdvihol.

Taký dohľadka vyleštený kameň nemohol byť výtvorom prírody. Dokonalý povrch bol tmavomodrý, pokrytý pavučinou tenkých bielejch žiliek. Kameň ho pod prstami chladil a bol neuveriteľne jemný, ako stuhnutý hodváb. Mal oválny tvar, dlhý bol asi stopu, a mohol vážiť niekoľko libier, aj keď sa zdal ľahší, než by podľa veľkosti mal byť.

Eragonovi pripadal krásny a zároveň desivý. *Odkiaľ sa tu vzal? Má nejaký zvláštny účel?* Potom mu na um prišla ešte znepokojujúcejšia myšlienka: *Ocitol sa tu náhodou alebo bol určený priamo mne?* Poučený nespočtými starými príbehmi vedel, že k čarom a tým, ktorí ich používajú, treba pristupovať nesmierne opatrne.

Čo mám s tým kameňom urobiť? Keď ho vezme so sebou, bude s ním len oštara, a mohol by byť dokonca nebezpečný. Najmúdrejšie bude, ak ho nechá tu. Chvíľu váhal a už ho skoro pustil na zem, keď ho niečo zadržalo. *Možno zaň kúpim nejaké jedlo, keď nič iné,* rozhodol sa napokon, pokrčil plecami a strčil kameň do plecniaka.

Úžľabina bola na táborenie priveľmi nechránená, a tak znova vkráľzol do lesa a rozprestrel si prikrývku pod korene vyvráteného stromu. Na večeru si dal chlieb so syrom, zakrútil sa do prikrývky a zaspal s myšlienkami na zvláštne udalosti, ktoré sa mu v ten deň prihodili.

ÚDOLIE PALANCAR

Na druhý deň vyšlo slnko v sprievode nádhernej ružovo-žltej žiary. Vzduch bol svieži, voňavý a veľmi studený. Okraje potôčikov pokryl ľad a mláky zamrzli. Eragon si urobil na raňajky kašu a potom sa vrátil do úžlabiny preskúmať spálenisko. V rannom svetle neobjavil nič nové, a tak sa vydal na cestu domov.

Chodník bol vychodený len slabo a miestami sa v poraste celkom strácal. Keďže si ho vyšliapala zver, často sa vracal späť alebo robil dlhé okľuky. No napriek všetkému to stále bola najrýchlejšia cesta z hôr.

Dračie hory boli jedným z mála miest, o ktorých kráľ Galbatorix nemohol vyhlasať, že sú pod jeho nadvládou. Dodnes kolovali príbehy, ako polovica jeho armády zmizla po tom, čo sa odvážila vstúpiť do hlbokého pralesa. Nad horami akoby viselo mračno nešťastia a smoly. Aj keď tam rástli nádherné vysoké stromy a klenula sa nad nimi žiarivá obloha, v Dračích horách len málo ľudí prežilo dlhší čas bez nehody. Eragon bol jedným z nich – on sám to neprípisoval nejakému zvláštnemu daru, skôr svojej neustálej ostrážitosti a rýchlym reakciám. Chodil po tých horách už roky, no jeho pozornosť nepoľavovala. Vždy keď sa nazdával, že mu už odhalili všetky svoje tajomstvá, stalo sa niečo, čím ho znova zmiatli – ako teraz s tým kameňom.

Rezko si vykračoval a cesta mu rýchlo ubiehala. Neskoro večer dorazil na okraj strmého zrázu. Hlboko pod ním sa smerom k údoliu Palancar valila rieka Anora. Pohltila stovky potôčikov a voda sa teraz

hnala s divou silou, neúprosne narážajúc na skaly a balvany, ktoré jej stáli v ceste. Vzduchom sa niesol tlmený hukot.

Utáboril sa v húštine neďaleko, a prv než sa uložil spať, pozoroval vychádzajúci mesiac.

V priebehu ďalšieho dňa a nasledujúceho poldňa sa veľmi ochladilo. Eragon sa ponáhal, a tak plachú zver takmer nezazrel. Krátko po poludní začul vodopád Iqualda, ktorý celé okolie zahalil jednotvárnym dunením padajúcej vody. Cestička ho zaviedla na mokrý bridlicový výbežok, okolo ktorého sa rútila rieka. Voda sa vyhadzovala vysoko do vzduchu, narážala do útesov obrastených machom a znova stekala späť.

Pred ním sa ako otvorená mapa rozprestieralo údolie Palancar. Spodná časť vodopádu, ktorá ležala viac ako pol míle pod ním, tvorila najsevernejší bod údolia. Neďaleko odtiaľ bolo vidieť skupinu hnedých budov, Carvahall. Z komínov sa dvíhal biely dym akoby navzdor okolitej divočine. Polia fariem z tejto výšky vyzerali ako fliačiky nie väčšie ako necht. Tam, kde sa vo vetre vlnila suchá tráva, mala zem svetlohnedú alebo pieskovú farbu. Rieka Anora sa od vodopádu kľukato vinula k južnému koncu údolia Palancar a odrážala široké pásy snečného svetla. V diaľke míňala dedinku Therinsford a osamelú horu Utgard. Vedel, že hneď za ňou sa stáča na sever a ústi do mora.

Po chvíli Eragon zbehol z výbežku a začal namáhavý zostup po strmo klesajúcom chodníku. Keď konečne dorazil na úpätie hôr, už padal mäkký súmrak, v ktorom všetky tvary a farby splynuli do sivých obrysov. V šere žmurkali svetlá neďalekého Carvahallu, domy vrhali dlhé tieň. Okrem Carvahallu bola v údolí Palancar už len jedna dedina, Therinsford. Carvahall bol odtrhnutý od sveta a obklopovala ho drsná, no úchvatná divočina. Okrem obchodníkov a lovcov sem chodieval málokto.

Dedinu tvorili masívne zruby s nízkymi strechami – niektoré boli slamené, iné šindľové. Z komínov stúpala dym presycujúci vzduch vôňou

dreva. Domy mali široké verandy, na ktorých sa ľudia schádzali na kus reči alebo tu uzatvárali obchody. Občas sa niektoré okno rozžiarilo, keď za ním zapálili sviečku alebo lampu. V čerstvom večernom vzduchu sa niesol hlasný hovor mužov a Eragon počul, ako si ženy chodia po svojich manželov a hrešia ich, že zasa idú domov neskoro.

Eragon preklučkoval pomedzi domy k rozložitej budove z hrubých brviem, kde bol obchod s mäsom. Z komína sa valil čierny dym.

Strčil do dverí a vstúpil. Priestranná miestnosť bola vyhriata a jasne osvetlená ohňom praskajúcim v kamennom kozube. Pozdĺž náprotivnej steny sa ťahal prázdny pult. Dlážka bola vysypaná slamou. Všetko svietilo dokonalou čistotou, akoby majiteľ nemal inú záľubu, len vo voľnom čase vyškrabovať každú smietku aj z tých najmenších puklín. Za pultom stál mäsiar Sloun. Nízky mužiček mal na sebe bavlnenú košelu a dlhý plášť zababraný od krvi. Na opasku mu visela súprava veľkých nožov. Mal žltkastú poďobanú tvár a podozrievavé čierne oči. Práve roztrhanou utierkou leštil pult.

Keď Eragon vošiel, Sloun vykřivil ústa. „Pozrimeže, slávny lovec prichádza medzi nás, obyčajných smrteľníkov. Koľko si ich dostal tentoraz?“

„Ani jedného,“ odvetil Eragon krátko. Slouna nikdy nemal v láske. Mäsiar sa k nemu správal opovržlivo, akoby bol špinavý. Zdalo sa, že vdovcovi záleží v živote už len na jedinom človeku – jeho dcére Katrine, ktorú slepo miloval.

„Ja žasnem,“ vyhlásil Sloun s predstieraným údivom. Obrátil sa Eragonovi chrbtom, zoškrabujúc čosi zo steny. „A preto si sem prišiel?“

„Áno,“ pripustil neochotne Eragon.

„Ak je tak, ukáž, ako si na tom s peniazmi.“ Sloun poklopkal prstami po pulte a Eragon celý nesvoj prestúpil z nohy na nohu a zostal ticho. „Len do toho – buď ich máš, alebo nie. Takže?“

„Peniaze síce nemám, ale...“

„Čože? Ty nemáš peniaze?“ skočil mu mäsiar prudko do reči. „A chceš si kupovať mäso? Vari iní obchodníci rozdáväjú svoj tovar zadarmo? To ti ho mám dať len tak? A okrem toho,“ doložil príkro, „je neskoro. Príd zajtra, ale s peniazmi. Pre dnešok zatváram.“

Eragon sa naňho uprene zadíval. „Nemôžem čakať do zajtra, Sloun. Ale neprídeš skrátka. Našiel som niečo, čím ti môžem dobre zaplatiť.“ Hrdým gestom vytiahol kameň, opatrne ho položil na doškriabaný pult, kde sa rozžiaril v odraze tancujúcich plameňov.

„Skôr si ho niekde ukradol,“ zašomral mäsiar a zvedavo sa predklonil.

Eragon prešiel jeho poznámku mlčaním. „Bude to stačiť?“ spýtal sa. Prehltol urážku a posunul kameň po pulte.

Sloun zdvihol kameň a zamyslene ho poťažkal. Prechádzal dlaňou po hladkom povrchu a zblízka skúmal žilkovanie. S vypočítavým pohľadom ho položil na pult. „Pekný je, o tom potom, ale akú má cenu?“

„To neviem,“ pripustil Eragon, „ale nikto by sa nenamáhal takto ho opracovať, keby to bol nejaký obyčajný šuter.“

„To je mi jasné,“ povedal Sloun s prehnanou trpezlivosťou. „Ale akú má cenu? Keďže to nevieš, navrhujem, aby si si našiel obchodníka, ktorý ti ho ocení, alebo prijmi moju ponuku – dám tri zlaté.“

„To je zderstvo! Musí byť hodný aspoň desaťkrát viac,“ namietol Eragon. Za tri zlaté by kúpil mäso najviac na týždeň.

Sloun mykol plecami. „Ak sa ti nepáči, počkaj, kým prídu kupci. A vôbec, tento rozhovor ma už unavuje.“

Kupci navštevovali Carvahall každú jar a zimu. Bola to skupina kočovných obchodníkov a umelcov, ktorí skupovali všetko, čo dedinčania a miestni farmári dokázali dopestovať alebo vyrobiť navyše.

A naopak, predávali, čo bolo v dedine potrebné, aby prežila ďalší rok: osivo, zvieratá, látky a zásoby soli a cukru.

Eragon nemohol čakať až do ich príchodu; mohlo ešte nejaký čas trvať, kým sa ukážu, a jeho rodina potrebuje mäso okamžite. „Dobre teda, prijímam,“ prikývol odovzdane.

„Výborne, idem ti po nejaké mäso. Niežeby na tom záležalo, ale kde si ho našiel?“

„Pred dvoma dňami v Dračích horách...“

„Okamžite vypadni!“ rozkázal Sloun a prudko kameň odstrčil. Odpochodoval na druhý koniec pultu a začal zúrivo drhnúť nôž od zaschnutej krvi.

„Prečo?“ spýtal sa zaskočený Eragon. Pritiahol si kameň bližšie, ako by ho chcel chrániť pred Slounovým hnevom.

„Nebudem obchodovať s ničím, čo pochádza z tých prekliatych hôr! Ber si ten bosorácky kameň a vypadni!“ Slounovi sa šmykla ruka a porezal sa, ale zdalo sa, že si to nevšimol. Drhol nôž ďalej, rozmazávajúc po čepeli čerstvú krv.

„Ty mi odmietáš predať tovar?“

„Áno! Aspoň dovtedy, kým nebudeš mať poctivé peniaze,“ zavrčal Sloun a začal cúvať so zdvihnutým nožom v ruke. „Zmizni, kým ťa nevyнесiem v zuboch.“

Vtom sa za nimi rozleteli dvere. Eragon sa prudko zvrtol, pripravený na ďalšie ťažkosti. Do miestnosti s dupotom vstúpil Horst, obrovský plecnatý chlap. V päťách mu šlo asi šestnásťročné dievča s odhodlaným výrazom na tvári – Slounova dcéra Katrina. Eragon bol prekvapený, že ju tu vidí. Zvyčajne sa držala bokom od potýčok, do ktorých sa pravidelne zaplietal jej otec.

Sloun na nich neisto pozrel a potom začal Eragona obviňovať: „Nechcel mi...“

„Ticho!“ umlčal ho Horst hromovým hlasom a zapukal hánkami. Bol v Carvahalle kováčom, o čom svedčila jeho býčia šija a hrubá dodriapaná kožená zástera. Na mocných rukách mal po lakte vykasané rukávy a cez rozopnutú košelu mu bolo vidieť zarastenú svalnatú hrud. Pevnú sánku mu lemovala nedbanlivo pristrihnutá nepoddajná čierna brada. „Sloun, čo to zas vyvádzaš, prosím ťa?“

„Nič.“ Šľahol po Eragonovi vražedným pohľadom a potom vyhrkol: „Toto... *chlapčisko* sem prišlo a začalo ma otravovať. Vraavel som mu, aby šiel preč, ale ani to s ním nehlo. Aj som mu pohrozil, ale on nič!“ Zdalo sa, akoby sa Sloun pri pohľade na Horsta ešte viac zmenšil.

„Je to pravda?“ spýtal sa kováč.

„Niel“ jednoznačne pokrútil hlavou Eragon. „Ponúkol som mu za mäso tento kameň a on ho prijal. Ale keď som mu povedal, že som ho našiel v Dračích horách, odmietol sa ho čo len dotknúť. Čo na tom záleží, odkiaľ je?“

Horst zvedavo pozrel na kameň, potom znova obrátil pozornosť k mäsiarovi. „Prečo s ním nechceš obchodovať, Sloun? Ani ja Dračie hory zvlášť nemilujem, ale pokiaľ ti ide len o cenu toho kameňa, založím zatiaľ Eragona vlastnými peniazmi.“

Otázka chvíľu visela vo vzduchu. Potom si Sloun oblizol pery a hlesol: „Toto je môj obchod. Môžem si v ňom robiť, čo sa mi páči.“

Katrina vystúpila spoza Horsta a pohodila gaštanovými vlasmi. Zaleskli sa ako spfška roztopenej medi. „Otec, Eragon ti predsa chce zaplatiť. Daj mu to mäso, nech môžeme ísť večerať.“

Sloun nazlostene prižmúril oči. „Choď domov, dievča, do tohto ľa nič nie je. Povedal som, *choď domov!*“ Katrina stuhla a odmerane vy-pochodovala z miestnosti.

Eragon to pozoroval s nesúhlasom, no neodvážil sa zasiahnuť. Horst sa pošklbal za bradu a potom vyčítavo povedal: „No, keď je tak, teraz budeš obchodovať so mnou. Čo si to chceš kúpiť, Eragon?“ Jeho hlas burácal celou miestnosťou.

„Toľko mäsa, koľko si budem môcť dovoliť.“

Horst vytiahol peňaženku a vyrátal na pult stĺpec mincí. „Daj mi to najlepšie mäso na pečenie a rezne. A nech je toho toľko, aby mal Eragon plný vak.“ Mäsiar zaváhal, behajúc očami z Horsta na Eragona. „Nech ti nenapadne nepredať ho ani mne, to by nebol šťastný nápad!“ varoval ho Horst.

Sloun s nenávisťným pohľadom vykĺzol do zadnej miestnosti. Bolo počuť zúrivé sekanie, šuchot a tiché nadávky. Po niekoľkých minútach sa k nim vrátil s náručou zabaleného mäsa. S kamennou tvárou prijal od Horsta peniaze a potom pokračoval v čistení noža, akoby tam neboli.

Horst si naložil mäso do náručia a vyšiel von. Eragon sa náhlil za ním, nesúc v rukách plecniak a kameň. Do tváří im udrel ostrý večerný vzduch a osviežil ich po dusnote v nevetranom obchode.

„Ďakujem, Horst. Strýko Gero bude veľmi rád.“

Horst sa potichu zasmial. „Neďakuj. Už dávno som mal chuť urobiť niečo také. Sloun je obyčajný vydriduch, neuškodí mu, keď dostane trocha po nose. Katrina začula, že sa niečo deje, a bežala po mňa. Dob-

re, že som prišiel, veľa nechýbalo, a boli by ste sa pobili. Obávam sa však, že ani teba, ani nikoho z vašej rodiny už druhý raz neobslúži, aj keby ste hneď mali peniaze.“

„Prečo sa tak napaprčil? Priatelia sme síce nikdy neboli, ale peniaze od nás vždy vzal. A ešte nikdy som ho nevidel takto sa správať ku Katrine,“ povedal Eragon, otvárajúc plecniak.

Horst pokrčil plecami. „To sa spýtaj svojho strýka. On o tom vie viac ako ja.“

Eragon napchal mäso do plecniaka. „No, ďalší dôvod na to, aby som sa poponáhľal domov... vyriešiť túto záhadu. Prosím, toto ti teraz právom patrí.“ Podával mu kameň.

Horst sa zasmial. „Nie, len si ten čudný okruhliak nechaj. A čo sa peňazí týka, Albriech má v pláne odísť na jar do Feinsteru. Chce sa tam vyučiť za kováčskeho majstra a ja budem potrebovať pomocníka namiesto neho. Môžeš ku mne prísť a dlh si odpracovať, keď budeš mať čas.“

Natešený Eragon sa zľahka uklonil. Horst mal dvoch synov, Albriecha a Baldora, a obaja pracovali v kováčskej dielni. Zastúpiť jedného z nich bola veľkorysá ponuka. „Ešte raz ti ďakujem! Už teraz sa teším, že budem pracovať u teba.“ Bol rád, že sa našiel spôsob, ako sa Horstovi odplatiť. Jeho strýko by neprijal nijaký milodar. Vtom si Eragon spomenul, čo mu jeho bratanec kládol na srdce, kým sa vydal na poľovačku. „Roran chcel, aby som Katrine odovzdal odkaz, ale keďže s ňou teraz nemôžem hovoriť, nemohol by si to urobiť za mňa?“

„Samozrejme.“

„Odkazuje jej, že príde do mesta, len čo dorazia kupci, a že sa potom stretnú.“

„To je všetko?“

Eragon upadol do rozpakov. „Nie, ešte jej odkazuje, že je to najkrajšie dievča, aké kedy videl, a že na ňu stále myslí.“

Horstova tvár sa rozťahla v širokom úsmeve. Žmurkol na Eragona.

„Tuším to začína byť vážne, čo?“

„Áno, pane,“ odvetil Eragon a usmial sa. „Mohol by si sa jej za mňa poďakovať? Pekné od nej, že sa ma zastala pred svojím otcom. Dúfam,

že ju za to nepotrestá. Roran by zúril, keby sa mojou vinou dostala do nepríjemností.“

„To nech ťa netrápí. Sloun netuší, že ma tam zavolala ona, takže pochybujem, že na ňu bude tvrdý. Navečeriaš sa s nami, prv ako pôjdeš?“

„Lutujem, ale nemôžem. Gero ma už čaká,“ odvetil Eragon a zaviazal plecniak. Vyhodil si ho na chrbát, vykročil po ceste a na rozlúčku ešte zamával.

Mäso bolo ťažké, ale veľmi túžil byť čo najskôr doma, a tak vykročil s novým elánom. Dedina sa skončila a jej prívetivé svetlá zostali ďaleko za ním. Spoza hôr vykukol perleťový mesiac a zalial zem príзраčným odleskom dňa. Všetko vyzeralo bezfarebné a ploché.

Keď sa priblížil k farme, odbočil z hradskej, ktorá pokračovala ďalej na juh. Vysokou trávou, siahajúcou po pás, viedol na vršok uzučký chodník, takmer skrytý v tieni košatých brestov. Zdolal vyvýšeninu a potom už uvidel svetlo domova.

Dom mal šindľovú strechu a tehlový komín. Pod strechou viedol odkvap, vrhajúci tieň na vybielené steny. Jedna strana uzavretej verandy bola plná narúbaného dreva, pripraveného na kúrenie. V druhej polovici bola uložená hromada náradia.

Keď sa tam po smrti Gerovej manželky Marian prisťahovali, dom bol už takmer pol storočia prázdny. Stál desať míľ od Carvahallu. Tak ďaleko nebýval okrem nich nikto. Ľudia si mysleli, že je to nebezpečné, pretože v ťažkých časoch sa rodina nemohla spoliehať na pomoc dediny, ale Eragonov strýko nikoho nepočúval.

Neďaleko domu stála vetrom ošľahaná stodola, v ktorej držali dva kone – Birku a Brugha – spolu so sliepkami a s kravou. Kedysi tam mali aj prasa, ale tento rok si ho nemohli dovoliť. Medzi oboma budovami bol vkladný voz. Polia sa končili hustým pásom stromov, ktorý lemoval breh Anory.

Keď sa unavene dovliekol k verande, zazrel za oknom nejaký pohyb. „Strýko, to som ja, Eragon. Otvor.“ Zaštrkotala zámka a dvere sa rozleteli.

Stál v nich Gero s rukou položenou na kľučke. Obnosené šaty na ňom viseli ako na strašiakovi. Spod šedivejúcich vlasov mu vykúkala

vychudnutá, hladná tvár s prenikavými očami. Vyzeral ako človek, ktorého už sčasti mumifikovali, keď zrazu zistili, že ešte žije. „Roran už spí,“ odpovedal na Eragonov spýtavý pohľad.

Na drevenom stole, takom starom, že vlákna dreva vystupovali ako ryhy na obrovskom odtlačku prsta, blikotala lampa. Pri peci sa na stene leskli rady kuchynského riadu zaveseného na domácky vyrobených hákoch. Druhé dvere viedli do ďalšej časti domu. Doštená podlaha bola rokmi vyšliapaná dohladka.

Eragon zložil plecniak a vytiahol mäso. „Čo je to? Ty si kupoval mäso? Odkiaľ si vzal peniaze?“ spýtal sa strýko prísne, keď uvidel balíčky.

Eragon sa najprv nadýchol, skôr než odpovedal: „Nie, to pre nás kúpil Horst.“

„Ty si dovolil, aby to za nás zaplatil? Už som ti povedal, že v živote nebudem žobrať o jedlo. Ak sa tu nedokážeme užiť sami, môžeme sa rovno presťahovať do mesta. Ani sa neobzrieš, a začnú nám posielat' obnosené šatstvo a sústrastne sa vypytovať, či dokážeme prežiť zimu.“ Gero od zlosti až zbledol.

„Neprijal som nijaký milodar!“ vybuchol Eragon. „Horst navrhol, aby som ten dlh na jar odpracoval. Bude potrebovať pomoc, lebo Albriech odchádza.“

„A kde na to vezmeš čas? To sa chceš vykašľať na prácu, ktorú treba spraviť tu?“ Gero sa snažil opanovať, aby nezvýšil hlas.

Eragon zavesil luk a puzdro so šípmi na hák hneď vedľa vstupných dverí. „Ešte neviem, ako to urobím,“ povedal podráždene. „A okrem toho, našiel som niečo, čo by mohlo priniesť do domu nejaké peniaze.“ Položil kameň na stôl.

Gero sa k nemu naklonil: jeho hladný výraz sa vystupňoval takmer na vlčí, prsty sa mu zrazu roztriasli. „To si našiel v Dračích horách?“

„Áno,“ prisvedčil Eragon a opísal, ako sa to stalo. „No čo je najhoršie, prišiel som o svoj najlepší šíp. Budem si musieť vyrobiť nový.“ Oba ja sa zadívali na kameň ležiaci v šere.

„Aké bolo počasie?“ chcel vedieť strýko a zdvihol kameň. Úzkostlivo ho zvieral v oboch rukách, akoby sa bál, že z ničoho nič zmizne.

„Tuhá zima,“ znela Eragonova odpoveď. „Sneh nepadal, ale každú noc mrzlo.“

Gero sa pri tej správe zatváril ustarostene. „Zajtra budeš musieť pomôcť Roranovi zožať zvyšok jačmeňa. Ak stihneme zozbierať aj tekvice, mráz nám už neublíži.“ Podal kameň Eragonovi. „Tu máš, schovaj si ho. Keď prídu kupci, dozvieme sa, čo je hodný. Najlepšie by bolo predať ho. Čím menej sa zapletieme s čarami, tým lepšie... Prečo vlastne Horst zaplatil za to mäso?“

Eragon strýkovi v skratke vysvetlil, ako sa pohádal so Slounom. „Vôbec nechápem, čo to doňho vošlo.“

Gero pokrčil plecami. „Rok predtým, než si sa narodil, zahynula Slounova žena Ismira v Igualdských vodopádoch. Odvtedy do Dračích hôr nevkročil a nechce s nimi nič mať. Ale to nie je žiadny dôvod, aby odmietol peniaze. Podľa mňa sa jednoducho rozhodol byť nepríjemný.“

Eragon sa od únavy ledva držal na nohách. „Dobre, že som už doma,“ povedal. Gerovi znežneli oči a prikývol. Eragon sa dovliekol do svojej izby, strčil kameň pod posteľ a zvalil sa na slamník. *Doma*. Od chvíle, čo sa vydal na poľovačku, si prvýkrát spokojne vydýchol a premohol ho hlboký spánok

LEGENDY O DRAKOCH

S vitalo. Cez okno prúdili slnečné lúče a hriali Eragona na tvári. Pretrel si oči a posadil sa na kraj postele. Borovicová dlážka ho chladila. Povystieral si ubolené nohy a so zíváním sa poškrabal na chrbte.

Vedľa postele stál regál s policami, na ktorých mal uloženú svoju zbierku. Boli tam drevené samorasty, úlomky zvláštnych škrupiniek, rozlomené kamene s odhaleným lesklým vnútrom a zväzky sušených tráv. Jeho najobľúbenejšou trofejou bol pokrútený koreň, na ktorý ho nikdy neomrzelo pozerieť. Zvyšok izby bol prázdny až na malý bielizník a nočný stolík s umývadlom.

Natiahol si čižmy a zamyslene sa zadíval na dlážku. Dnes bol zvláštny deň. Presne o takomto čase pred šestnástimi rokmi prišla do Carvahallu jeho matka Selená – sama a tehotná. Bola preč šesť rokov a celý ten čas žila vo veľkých mestách. Keď sa vrátila, mala na sebe drahé šaty a vlasy stiahnuté sieťkou z perál. Vyhľadala svojho brata Gera a požiadala ho, či by uňho smela zostať, kým dieťa príde na svet. O päť mesiacov sa jej narodil syn. Všetkých omráčilo, keď Selená v slzách prosila Gera a Marian, aby sa ho ujali. Keď sa pýtali prečo, len plakala a jednoducho opakovala: „Musím.“ Jej prosby boli čoraz zúfalejšie, až nakoniec súhlasili. Dala mu meno Eragon. Na druhý deň zavčas rána odišla a už sa viac nevrátila.

Eragon nikdy nezabudol, ako sa cítil, keď mu to Marian tesne pred smrťou prezradila. Hlboko ho ranilo, že Gero a Marian nie sú jeho skutoč-

ní rodičia, pretože tým padol tieň pochybnosti na všetko, čo dovtedy pokladal za trvalé a nesporné. Nakoniec sa s tým naučil žiť, ale neprestávalo v ňom hlodať mučivé podozrenie, že pre svoju matku nebol dosť dobrý. *Určite mala nejaký dôvod na to, čo urobila; len keby som vedel aký.*

A trápila ho ešte jedna vec: Kto je jeho otec? Selena to nikomu nepovedala, a nech to bol ktokoľvek, nikdy Eragona nevyhľadal. Túžil vedieť, kto to je, poznať aspoň jeho meno. Bolo by pekné vedieť, kto sú jeho predkovia.

Vzdychol a prešiel k nočnému stolíku. Opláchol si tvár a roztriasol sa od zimy, keď mu studená voda stiekla za krk. Potom vytiahol kameň spod postele a položil ho na policu. Ranné svetlo kameň pohladilo a vrhlo na stenu jeho hrejivý odlesk. Ešte raz sa ho dotkol a potom nedočkavo vybehol do kuchyne, aby sa konečne uvidel so svojou rodinou. Gero a Roran už sedeli pri stole a jedli kurča. Keď ich Eragon pozdravil, Roran s úsmevom vstal.

Bratanec Roran bol o dva roky starší ako Eragon, svalnatý, mohutný a zároveň jemný a starostlivý. Nemohli si byť bližší, ani keby boli rodní bratia.

Roran sa usmial. „Aká bola cesta?“

„Ťažká,“ odvetil Eragon. „Povedal ti strýko, čo sa stalo?“ Vzal si kúsok kurčťa a hltavo sa doň pustil.

„Nie,“ pokrútil hlavou Roran a Eragon mu rýchlo všetko vyrozprával. Na Roranovo naliehanie nechal jedlo na stole a šiel mu ukázať kameň. Bratanec ho chvíľu obdivoval, no vzápätí sa nervózne spýtal: „Hovoril si s Katrinou?“

„Nie, po tej hádke so Slounom na to nebola príležitosť. Ale určite ňa bude čakať, keď prídu kupci. Poprosil som Horsta, aby jej to povedal.“

„Ty si to vykladal Horstovi?“ neveril vlastným ušiam Roran. „Bolo to predsa dôverné. Keby som chcel, aby to každý vedel, založím oheň a budem sa s ňou dorozumievať dymovými signálmi. Keď na to Sloun príde, spraví všetko na svete, aby nám zabránil stretávať sa.“

„Horst to nikomu nepovie, spoľahni sa,“ uisťoval ho Eragon. „Nedovoľí, aby sa Sloun na niekom všíl, a už vonkoncom nie na tebe.“ Nezdalo

sa, že by to Rorana presvedčilo, ale viac sa nehádal. Vrátili sa k stolu do Gerovej mlčanlivej spoločnosti. Keď dojedli posledné kúsky, vyšli všetci traja spoločne pracovať na pole.

Zubaté slnko nehrialo, bolo chladné a bledé. Pod jeho dohľadom uložili do stodoly posledný jačmeň. Potom pozbierali dyne na pichľavých stonkách, repu, hrach, kvaku a fazuľu a všetko naskladali do pivničky na zeleninu. Po hodinách namáhavej práce si popretahovali unavené svaly, spokojní, že majú zber úrody šťastne za sebou.

Nasledujúce dni trávili zaváraním, nakladaním, solením, lúpaním a prípravami zásob na zimu.

Deväť dní po Eragonovom návrate sa z hôr zniesla na údolie strašná fujavica. Sneh vytvoril obrovské záveje a prikryl všetko bielou perinou. Traja muži sa odvážili opustiť dom len na skok, keď šli po drevo na kúrenie alebo nakŕmiť zvieratá, od strachu, aby sa nestratili v zavýjajúcom vetre a krajine zmenenej na nepoznanie. Čas trávili schúlení pri peci a počúvali, ako ťažkými okenicami lomcujú divé poryvy vetra. O niekoľko dní víchrica konečne ustala a odhalila neznámu krajinu plnú mäkkých bielych závejov.

„Obávam sa, že v takomto snehu kupci možno ani neprídu,“ robil si starosti Gero. „Už teraz meškajú. Počkáme, ešte im dáme pár dní, no potom sa vyberieme do Carvahallu. Ak sa čoskoro neobjavia, budeme musieť nakúpiť zásoby od ľudí v meste,“ povedal odovzdane.

Ako sa dni vliekli a po kupcoch ani chýru, ich obavy a nepokoj narastali. Takmer sa nezhovárali a v dome vládla sklúčená nálada.

Na ôsme ráno sa Roran zašiel pozrieť na cestu a potvrdil, že kupci ešte vždy neprešli, a tak strávili deň prípravami na cestu do Carvahallu. Skleslo znášali na hromadu všetko, čo by sa dalo predať. Večer Eragon zo zúfalstva ešte raz vybehol skontrolovať cestu. V snehu našiel hlboké koľaje a medzi nimi veľa odtlačkov kopýt. Od radosti skoro vyletel z kože. S krikom sa rozbehol k domu a vniesol do priprav nový elán.

Nadbytočnú úrodu naložili do voza ešte pred východom slnka. Gero dal peniaze ušetrené za celý rok do koženého vrecúška a starostlivo si ho pripevnil na opasok. Eragon uložil zabalený kameň medzi vrecia s obilím, aby sa cestou niekam neskotúlal, keď sa voz bude natriasť po výmolochoch.

Po náhlivých raňajkách zapriahli kone a odhrnuli sneh z cestičky vedúcej od domu k hradskej. Vozy kupcov už prerazili záveje, takže mohli ísť pomerne rýchlo. Krátko pred poludním zazreli Carvahall.

Za denného svetla to bola vlúdna dedina, plná kriku a smiechu. Kupci sa utáborili na lúke na okraji. Skupiny vozov, stany a ohne boli roztrúsené po bielom snehu ako farebné škvrnky. Medzi nimi sa vynímali štyri nápadne vyzdobené stany trubadúrov. Od tábora sa do dediny vinul nepretržitý prúd ľudí.

Davy sa valili okolo radu pestrých stánkov a upchávali hlavnú ulicu. Všade bol hluk, kone erdžali. Udupaný sneh sa leskol ako sklo, inde ho roztopili vaty. Vo vzduchu sa vznášali lákavé vône, ktoré prerážala výrazná aróma pražených lieskocov.

Gero odstavil voz, vypriahol kone a potom vytiahol z vrecka niekoľko mincí. „Niečo si kúpte. Roran, ty si choď, kam chceš, len príď včas k Horstovi na večeru. Eragon, vezmi ten kameň a pod' so mnou.“ Eragon sa na Rorana usmial, strčil peniaze do vrecka a už v duchu kul plány, na čo ich minie.

Roran ich vzápätí opustil a s odhodlaným výrazom na tvári sa vydal po svojom. Gero viedol Eragona davom a plecami im prerážal cestu cez hemžiacu sa tlačenicu. Ženy nakupovali látky, ich manželia si vedľa prezerali železiarsky tovar – závary, háky, kosáky či iné nástroje. Deti behali po ceste a vrieskali od nadšenia. Tu boli vystavené nože, tamto zasa koreniny, hneď vedľa kožených postrojov boli v dlhých lesklých radoch naukladané hrnce.

Eragon si zvedavo obzeral kupcov. Videlo sa mu, že sa im darí horšie ako vlani. Deti mali vyľakané tváričky, ostražitú oči a poplátané šatočky. Vychudnutí a strhaní chlapi mali pri sebe meče a dýky, čo predtým nebývalo, a dokonca i väčšina žien mala za pásom pripevnený nôž.

Čo sa asi prihodilo, že sa tak zmenili? A prečo prišli tento rok tak neskoro? uvažoval Eragon. Pamätal si, že kupci bývali vždy plní veselosti a dobrej nálady, no teraz po nej nebolo ani stopy. Gero sa predieral ulicou ďalej a hľadal kupca Merlocka, ktorý sa špecializoval na nezvyčajné šperky a čačky.

Našli ho za jedným stánkom, ako ukazuje skupine žien brošne. Vždy keď vytiahol nový kus, nasledovali výkriky obdivu. Čoskoro zaplače nejedna peňaženka, pomyslel si Eragon. Merlockovi sa očividne darilo a zakaždým, keď niekto zložil poklonu jeho tovaru, akoby podrástol. Mal upravenú koziu briadku, niesol sa so sebavedomou ľahkosťou a na zvyšok sveta pozeral tak trochu s opovrhnutím.

Gero s Eragonom sa cez dychtivý hlúčik zákazníčok nedokázali ku kupcovi prebiť, a tak si sadli na schod a čakali. Len čo sa Merlock uvoľnil, pristúpili k nemu.

„A čo môžem ukázať vám, páni?“ spýtal sa Merlock. „Nejaký amulet alebo šperk pre dámu?“ So širokým gestom vytiahol z pultu filigránsky tepanú striebornú ružu. Dokonale spracovaný kov upútal Eragonovu pozornosť a chvíľu si ho uznanlivo prezeral. Kupec pokračoval: „Nestojí ani tri zlaté, hoci pochádza zďaleka, od chýrnych zlatníckych majstrov z Belatony.“

„Nechceme kupovať, ale predať,“ povedal potichu Gero. Merlock ružu okamžite schoval a premeral si ich s novým záujmom.

„Aha. Ak má váš tovar nejakú cenu, potom by ste ho možno radi vymenili za jeden či dva z týchto čarokrásnych kúskov.“ Na chvíľu sa odmlčal, a keď videl, že Eragon so strýkom ďalej rozpačito prešlapujú na mieste, opýtal sa: „Priniesli ste predsa tú vec so sebou, nie?“

„Máme ju, ale radšej by sme vám ju ukázali niekde medzi štyrmi očami,“ povedal Gero rozhodným hlasom.

Merlock trochu vytiahol obočie, ale vzápätí uhladene pokračoval: „V tom prípade nech sa páči do môjho stanu.“ Pozbieral svoj tovar, opatrne ho poukladal do železom obitej truhlice a zamkol ju. Potom ich viedol hore ulicou k dočasnému táborisku. Preplietli sa pomedzi vozy k stanu stojacemu bokom od ostatných. Navrchu bol purpurový,

spodná časť bola ušitá zo sobolej kožušiny. Zdobili ho úzke farebné trojuholníky, ktoré do seba zapadali ako zúbkovanie. Merlock rozviazal vstupný otvor a odhodil záves nabok.

Stan bol preplnený rôznymi čačkami a čudesnými kusmi nábytku ako kruhová posteľ a tri kresielka vyrezané z kmeňa hrubého stromu. Na bielej poduške ležala zahnutá dýka s rubínom vsadeným do guľatého zakončenia rukoväte.

Merlock spustil záves a obrátil sa k nim. „Prosím, urobte si pohodlie,“ ponúkol ich. „A teraz mi ukážte, prečo sme sa museli stretnúť takto v súkromí,“ vyzval ich, keď sa usadili. Eragon odbalil kameň a položil ho medzi nich. Merlockovi zasvietili oči, natiahol sa k nemu, ale vzápätí sa zarazil. „Smiem?“ spýtal sa. Keď Gero súhlasne prikývol, Merlock chytil kameň do ruky.

Položil si ho do lona a siahol nabok po podlhovastú škatuľu. Otvoril ju, vybral z nej súpravu medených váh a rozložil ich na zem. Keď kameň odvážil, pozorne si prezrel jeho povrch klenotníckou lupou, jemne po ňom poklopkal drevenou paličkou a nakoniec po ňom škrabol hranou malého priesračného kameňa. Zmeral ho a zvážil a potom si čísla zaznamenal na bridlicovú tabuľku. Chvíľu rozmýšľal nad výsledkom. „Viete aspoň približne, akú má cenu?“

„Nie,“ pripustil Gero celý nesvoj. Od rozrušenia mu šklblo lícom a nervózne sa pomrivil.

Merlock pretiahol tvár. „Bohužiaľ, ani ja nie. No s určitosťou vám môžem povedať aspoň toto: tieto biele žilky sú z toho istého materiálu ako modrý základ okolo, líšia sa len farbou. Avšak netuším, čo by to mohlo byť za materiál. Je tvrdší než všetky kamene, ktoré sa mi doteraz dostali do rúk, dokonca tvrdší než diamant. Ten, kto ho opracoval, musel použiť nástroje, aké som v živote nevidel, alebo – čary. A ešte niečo. Ten kameň je dutý.“

„Čože?“ zvolal Gero.

Do Merlockovho hlasu sa vkradlo podráždenie. „Počuli ste už niekedy o kameni, ako je tento?“ Vzal z podušky dýku a čepeľou po ňom naplocho udrel. Vzduch zaplnil priesračný tón, ktorý sa postupne vy-

trácal. Eragon sa vyplašil, že sa kameňu niečo stalo. Merlock im ho ukázal. „Pozrite, nikde ani škrabnutie. Pochybujem, že by ten kameň dokázalo niečo poškodiť, aj keby ste naň vytiahli kladivo.“

Gero si prekrížil ruky cez prsia a zatváril sa odmerane. Len sedel a mlčal. Eragon bol v pomykove. *Vedel som, že sa ten kameň v Dračích horách objavil zásluhou nejakého kúzla, ale že by bol pomocou čarov aj vytvorený? Načo a prečo?* „A akú má cenu?“ vyhrkol.

„To ti veru povedať neviem,“ zašomral Merlock mrzuto. „Som si istý, že existujú ľudia, ktorí by zaň dali neviem čo, ale nie tu v Carvahalle. Kupca si budeš musieť pohľadať v južných mestách. Pre väčšinu ľudí je to skôr výstrednosť – nevyhodia zaň peniaze, ktoré potrebujú na niečo praktické a užitočné.“

Gero sa zahľadel pod strechu stanu ako hazardný hráč zvažujúci šancu na výhru. „Kúpите ho?“

„Za to riziko mi nestojí,“ bez zaváhania odvetil Merlock. „Možno by som dokázal nájsť kupca počas jarného putovania, ale isté to nie je. A keby som ho aj našiel, peniaze by ste dostali, až keď sa sem o rok vrátim. Nie, na ten kšeft si budete musieť nájsť niekoho iného. Ale musím sa priznať, že ma zaujíma... Prečo ste trvali na tom, že musíme hovoriť medzi štyrmi očami?“

Eragon najprv odložil kameň, až potom odpovedal: „Pretože,“ pozrel na muža a pokúšal sa odhadnúť, či sa rozčúli ako Sloun, „som ho našiel v Dračích horách a ľuďom tu naokolo sa to tam nepáči.“

Merlock naňho vyľakane pozrel. „Viete, prečo sme sa tento rok omeškali?“

Eragon pokrútil hlavou.

„Na cestách nás prenasledovala smola. Akoby celú Alagaëziu ovládol chaos. Nevyhli sme sa chorobám, prepadnutiam, stíhalo nás jedno nešťastie za druhým. Keďže Vardeni útočia čoraz častejšie, Galbatorix prinútil mestá, aby vyslali na hranice viac vojakov, a pritom sú to muži, ktorí by mali brániť krajinu proti urgalom. Tie krvilačné bestie sa sťahujú na juhovýchod, do púšte Hadarak. Nikto nevie prečo a ani by nás to neznepokojovalo, keby pritom neprechádzali obývanými oblasťami.“

Videli ich na cestách i v blízkosti miest. Najhoršie sú správy, ktoré prichádzajú o Tieňovi, no nikto ich nemôže potvrdiť. Stretnutie s Tieňom totiž prežije len málokto.“

„Ako je možné, že sme o ničom nepočuli?“ zvolal Eragon.

„Lebo sa to začalo len pred pár mesiacmi,“ odvetil Merlock zamračene. „Celé dediny sa museli vysťahovať, lebo im urgalovia zničili polia. Teraz im hrozí hladomor.“

„Nezmysel,“ zaprotestoval Gero. „Nijakých urgalov sme nevideli. Jediny, čo tu kedy bol, má rohy pribité na stene v hostinci u Morna.“

Merlock vytiahol obočie. „Možno, ale toto je malá dedina zastrčená hlboko v horách. Neprekvapuje ma, že ste unikli pozornosti. No na vašom mieste by som sa nespoliehal, že to bude trvať večne. Spomenul som to len preto, lebo aj tu sa už začínajú diať čudné veci, ak si v Dračích horách našiel takýto kameň.“

Týmto varovaním, ktoré ich prinútilo zamyslieť sa, sa s nimi rozlúčil. Mierne sa uklonil a usmial.

Gero zamieril späť do Carvahallu a Eragon sa vliekol za ním. „Čo si o tom myslíš?“ spýtal sa strýka.

„Musím získať viac informácií, kým si utvorím úsudok. Odnes ten kameň späť do voza a potom si rob, čo chceš. Stretneme sa na večeri u Horsta.“

Eragon si prekliesnil cestu cez dav a celý natešený bežal k vozu. Strýkovi zaberie obchodovanie celé hodiny a on bol odhodlaný využiť ten čas naplno. Ukryl kameň pod vrecia a potom sa energickým krokom vydal do mesta.

Túlal sa od jedného stánku k druhému, hodnotil tovar okom kupca, aj keď mal vo vrecku len pár mincí. Keď sa zhováral s obchodníkmi, všetci potvrdili, čo im o nepokojoch v Alagaëzii povedal Merlock. Každý opakoval to isté: *Minuloročné šťastie a pokoj nás opustili. Objavili sa nové hrozby a človek si nikde nemôže byť istý.*

Neskôr si kúpil tri sladové tyčinky a horúci višňový koláčik. Po hodinách strávených státím na snehu mu teplé jedlo padlo dobre. Keď zjedol koláč, s ľútosťou si pooblizoval z prstov lepkavý sirup a potom

sa usadil na kraji nejakej verandy a cmúľal tyčinku. Neďaleko spolu zápasili dvaja chlapi z Carvahallu, ale nemal chuť pridať sa k nim.

Deň sa preklonil do neskorého popoludnia a obchodníci sa vydali po domoch. Eragon sa nemohol dočkať večera, keď medzi ľudí vyjdú trubadúri, ktorí vedia rozprávať príbehy a predvádzať kúzelnícke kúsky. Rád počúval povesti o čaroch, bohoch, a ak mal šťastie, aj o Dračích jazdcoch. Carvahall mal vlastného rozprávača Broma – Eragonovho priateľa –, ale jeho príbehy sa rokmi ošúchali, zatiaľ čo trubadúri vždy prišli s novými, ktoré počúval s dychtivou zvedavosťou.

Eragon si odlomil zo striešky verandy cencúľ, keď vtom neďaleko zbadal Slouna. Mäsiar si ho nevšimol, a tak Eragon radšej stiahol hlavu medzi plecia a šibol za roh smerom k hostincu U Morna.

Vnútri bolo horúco a vzduch bol ťažký od masného dymu z prskajúcich lojových sviečok. Nad dverami viseli lesklé čierne zakrivené rohy z urgala, ktoré mali rozpätie ako Eragonove rozpažené ruky. Na konci dlhého nízkeho barového pultu bola hromádka palíc, do ktorých si zákazníci robili zárezy. Morn obsluhoval za pultom, rukávy vyhrnuté po lakte. Spodnú polovicu tváre mal krátku a zdeformovanú, akoby mu ju obrúsilo mlynské koleso. Ľudia sa tlačili okolo masívnych dubových stolov a počúvali dvoch kupcov, ktorí už ukončili obchodovanie a prišli sem na pivo.

Morn zdvihol oči od pivového kríglä, ktorý práve leštil. „Eragon! Rád ťa vidím! Kde máš strýka?“

„Nakupuje,“ pokrčil plecami Eragon. „Chvíľu to ešte potrvá.“

„A je tu aj Roran?“ vyzvedal Morn a vehementne sa pustil utierkou do ďalšieho kríglä.

„Áno, našťastie tento rok nemáme choré žiadne zviera, čo by ho zdržalo doma.“

„To je dobre.“

Eragon ukázal na dvoch kupcov. „Kto je to?“

„Obchodníci s obilím. Vykúpili od ľudí zrno za smiešne ceny a teraz tu vykladajú akési nepravdepodobné historky a čakajú, že im budeme veriť.“

Eragon chápal, prečo je Morn taký podráždený. Dedinčania tie peniaze potrebujú a títo dvaja to poriadne využili. „Čo sú to za historiky?“

Morn si znechutene odfrkol. „Tvrdia, že Vardeni sa vraj spojili s urgalmi a zhromažďujú armádu, aby na nás spoločne zaútočili. Údajne sme sa doteraz dokázali ubrániť len vďaka láskavej ochrane nášho kráľa – ako keby Galbatorixa niekedy zaujímalo, či nás tu náhodou niekto nevypáli do tla... Choď si ich popočúvať. Mám plné ruky práce, nemám čas vysvetľovať tie ich výmysly.“

Prvému kupcovi tak prevísalo obrovské brucho, že spod neho nebolo vidieť stoličku, ktorá pri každom jeho pohybe nahlas zakvílila. Na tvári nemal jediný chĺpok, buclaté ruky mal hladké ako dieťa, a keď si upíjal z krčaha, afektovane ohrňal plné pery. Druhý muž mal červené líca. Pokožku obopínajúcu sánky mal suchú a nečistú, s hrčkami tvrdého tuku, pripomínajúcimi potuchnuté maslo. V porovnaní s hrubým krkom a masívnymi čelustami bol zvyšok jeho tela neprirodzene vyziabnutý.

Prvý kupec sa márne snažil usadiť tak, aby sa jeho objemné telo vpratало na stoličku. „Nie, nie, vy to jednoducho nechápete,“ vyhlásil. „Teraz tu s nami môžete v bezpečí debatovať len vďaka kráľovmu neutíchajúce-
mu záujmu o vaše blaho. Keby náhodou – aj napriek svojej múdrosti – túto podporu odvolal, beda vám!“

Niektó zakričal: „Dobre, a prečo nám rovno nepoviete, že sa vrátili Jazdci a že každý z vás pobil stovky elfov? Myslíte si, že sme deti, ktoré vám na tie vaše rozprávky naletia? My predsa vieme svoje a dokážeme sa o seba postarať.“ Všetci sa rozosmiali.

Kupec už otváral ústa, že odpovie, ale jeho spoločník ho zastavil mávnutím ruky. Na prstoch sa mu zaligotali nevkusné krikľavé prstene. „Nepochopili ste nás správne. Uvedomujeme si, že Kráľovstvo sa nemôže starať o každého jedného zvlášť, ako by ste možno chceli, ale môže zabrániť urgalom a ostatnej čvarge, aby obsadila toto...“ chvíľu hľadal vhodný výraz, „miesto. Hneváte sa na Kráľovstvo, že nezachádza s ľuďmi spravodlivo,“ pokračoval kupec, „a je to vcelku oprávnená výhrada, no vláda sa nemôže zavďačiť každému. Konfliktom a nezhodám sa vyhnúť

jednoducho nedá. Ale väčšina z nás sa nemá na čo sťažovať. V každej krajine sa nájde nejaká hŕstka rebelantov, ktorí nie sú spokojní s rozdelením moci.“

„Áno,“ zvolala jedna žena, „bola by to pravda, pokiaľ si trúfate tvrdiť, že Vardenov je len hŕstka.“

Tučniak vzdychol. „Už sme vám jasne povedali, že nie je v záujme Vardenov pomáhať vám. Je to lož, ktorú zradcovia donekonečna opakujú v snahe rozvrátiť Kráľovstvo. Chcú vás presvedčiť, že skutočnú hrozbu treba hľadať vnútri našej zeme – a nie za jej hranicami. Chcú len jedno, zvrhnúť kráľa a ovládnuť krajinu. Všade majú špehov, lebo sa pripravujú na útok. Nikdy neviete, kto všetko pre nich pracuje.“

Eragon s tým nesúhlasil, ale kupcove slová plynuli tak obratne a hladko, že ľudia postupne začali prikyvovať. Pokročil dopredu. „A vy to ako viete? Aj ja by som mohol tvrdiť, že oblaky sú zelené, ale to ešte neznamená, že je to pravda. Dokážte, že neklamete.“ Obaja muži sa doňho nahnevane zabodli očami, kým ostatní dedinčania mlčky čakali na odpoveď.

Chudý kupec prehovoril prvý, no nepozrel Eragonovi do očí. „Vari u vás neučíte deti úcte? Alebo dovoľíte chlapcom spochybňovať slová mužov, kedykoľvek sa im zachce?“

Poslucháči sa pomrviли a všetky pohľady sa ihneď obrátili k Eragonovi. Potom sa jeden z nich ozval: „Odpovedzte mu na otázku.“

„Veď sú to len dedinské táraniny,“ zašemotil tučniak a nad hornou perou sa mu zaperlil pot. Taká odpoveď miestnych podráždila a hádka sa znova rozhorela naplno.

Eragon sa s pocitom trpkosti vrátil k pultu. V živote sa ešte nestrelol s nikým, kto by obhajoval Kráľovstvo a kritizoval jeho nepriateľov. V Carvahalle vládla voči Kráľovstvu taká hlboko zakorenená nenávisť, akoby sa s ňou ľudia už rodili. Kráľovstvo im nikdy nepomohlo v krutých časoch, keď ich kosil hladomor, a výbercovia daní nepoznali zľutovanie. Cítil, že oprávnene nesúhlasil s tým, čo kupci tvrdili o kráľovom milosrdenstve, no Vardenmi si istý nebol.

Vardeni boli vzbúrenci, ktorí neprestajne útočili na Kráľovstvo a plienili ho. Nikto nevedel, kto je ich vodcom, ani to, kto odbojnú skupinu založil, keď pred viac ako sto rokmi Galbatorix prevzal moc v krajine. Vardenom sa darilo unikať všetkým Galbatorixovým úkladom a snažím sa zničiť ich a postupne si získali sympatie mnohých priaznivcov. Vedelo sa o nich len veľmi málo. No bolo všeobecne známe, že vždy prichýlili človeka, ktorý bol na úteku a potreboval sa skryť alebo nenávidel Kráľovstvo. Malo to len jeden háčik: bolo veľmi ťažké nájsť ich.

Morn sa naklonil ponad barový pult a prehodil: „Neuveriteľné, však? Sú horší ako supy krúžiace nad zdochlinou. Ak tu zostanú ešte chvíľu, vzniknú problémy.“

„Pre nás alebo pre nich?“

„Pre nich,“ povedal Morn, keď krčmu naplnili rozhnevané hlasy. Háčka naberala na prudkosti, a keď hrozilo, že sa strhne bitka, Eragon odišiel. Dvere sa za ním zabuchli a krik zostal za nimi. Bol podvečer a slnko rýchlo zapadalo. Domy vrhali na zem dlhé tieň. Eragon sa rozbehol ulicou. Vtom si všimol, že vo vedľajšej uličke stojí Roran s Katrinou.

Roran niečo hovoril, no Eragon nerozoznal slová. Katrina sklopila oči, pozrela si na ruky a potichu odpovedala. Potom sa vytiahla na špičky, pobožkala ho a utiekla. Eragon podišiel k bratancovi. „Tuším to napreduje celkom dobre, čo?“ doberal si ho. Roran len čosi vyhýbavo zašomral a vykročil.

„Počul si, aké noviny priniesli obchodníci?“ spýtal sa Eragon, ktorý sa pustil za ním. Väčšina dedinčanov už bola doma. Zhovárali sa s kupcami alebo čakali, až sa dostatočne zotmie, aby sa mohlo začať predstavenie trubadúrov.

„Áno.“ Roran pôsobil roztržitým dojmom. „Čo si myslíš o Slounovi?“

„To je hádam jasné, nie?“

„Keď zistí, ako je to medzi mnou a Katrinou, potečie krv,“ vyhlásil Roran. Eragonovi na nose pristála snehová vločka. Pozrel hore. Obloha zosivela. Nevedel vymyslieť nič vhodné, čo by mu mohol povedať; Roran mal pravdu. Objal bratanca okolo pliec a spolu zabočili do postrannej uličky.

Večera u Horsta prebehla v dobrej nálade. Miestnosť bola plná horu a smiechu. Vypilo sa množstvo sladkých likérov i ťažkého piva a bujará nálada bola čoraz nespútanejšia. Keď Horstovi hostia vyjedli taniere a misky, vyšli z domu a nenáhľivo sa uberali k poľu, kde si rozložili tábor obchodníci. Okolo rozľahlej čistiny boli do snehu zatlčené koly so sviečkami, ktoré tvorili kruh. V pozadí plápolali vatry a maľovali na zem tancujúce tieň. Dedinčania sa pomaly zhromažďovali okolo kruhu a netrpezlivo podupkávali v mraze.

Konečne sa trubadúri vyhrnuli zo svojich stanov, oblečení do kostýmov so strapcami, za nimi nasledovali skúsenejší a vznešenejší pevcí. Starší pevcí hrali na hudobné nástroje, spievali a rozprávali a tí mladší ich príbehy predvádzali. Prvé predstavenie bolo len neviazanou komédiou: plné neslušných narážok a vtipov, kopancov do zadku a komických postavičiek. Neskôr, keď už sviečky pomaly dohárali a všetci sa pomkli bližšie do tesného kruhu, vystúpil pred obecenstvo starý rozprávač Brom. Na hrud' mu vo vlnách padala dlhá biela brada a cez zhrbené plecia mal prehodený čierny plášť, ktorý mu zakrýval telo. Roztiahol kostnaté ruky pripomínajúce pazúry a začal deklamovať:

„Tok času je neúprosný. Roky sa mívajú, či chceme, alebo nie... ale pamäť zostáva. Všetko, čo sme stratili, môže žiť ďalej v našich spomienkach. Tie, ktoré si teraz vypočujete, sú len neúplným zlomkom minulosti, no uchovajte ich s láskou, pretože bez vás sa stratia v ničote. Rozpoviem vám prastarý príbeh, dávno zabudnutú spomienku, ktorú prikryla hmla zastierajúca všetko, čo je za nami.“

Bystrými očami prešiel po dychtivých tvárach a nakoniec sa jeho pohľad zastavil na Eragonovi.

„Skôr než sa narodili otcovia vašich dedov, ba dokonca ešte pred ich otcami, dali sa dohromady Dračí jazdci. Ich poslaním bolo ochraňovať a strážiť zem a celé tisícročia sa im darilo. Ich zdatnosť v boji nemala páru, pretože každý z nich mal silu za desiatich chlapov. Boli nesmrteľní,

dokiaľ ich o život nepripravila čepel meča alebo jed. Svoje schopnosti používali výlučne v záujme dobra a pod ich ochranou vznikli rozprávkovo krásne mestá a vznešené veže. V dobách, keď udržiavali mier, krajina prekvitala. Boli to zlaté časy. Elfovia boli našimi spojencami, trpaslíci našimi priateľmi. Do miest prúdilo bohatstvo a ľuďom sa darilo. Ale plačme... pretože to nemohlo trvať naveky.“

Brom sa odmlčal a sklopil oči. V jeho hlase zaznel nekonečný smútok. „Nemohol ich poraziť nijaký nepriateľ, no sami pred sebou sa uchrániť nedokázali. A tak sa stalo, že keď boli na vrchole moci, narodil sa v dnes už neexistujúcej provincii Inzilbêth chlapec menom Galbatorix. Keď mal desať rokov, podrobili ho skúške, ako bolo zvykom. Zistili, že má v sebe veľkú moc, a Jazdci ho prijali medzi seba.

Prešiel výcvikom a všetkých prevýšil svojou šikovnosťou. Bol obdarený bystrou myslou a silným telom, a tak sa medzi Jazdcami rýchlo vyšvihol na popredné miesto. Mnohí videli v jeho bleskovom vzostupe nebezpečenstvo a varovali ostatných, no Jazdci vo svojej neobmedzenej sile a moci spyšneli a výstrahám, žiaľbohu, nevenovali pozornosť. A to bol počiatok veľkého nešťastia.

Krátko potom ako Galbatorix ukončil výcvik, vydal sa ešte s dvoma priateľmi na neuvážený výlet. Leteli ďaleko na sever, dňom i nocou, a prenikli až na územie, ktoré patrilo urgalom. Pochabo si mysleli, že ich novonadobudnuté schopnosti ochránia. A tam, uprostred večných ladov, ich v spánku zákerne prepadli. Hoci Galbatorixových priateľov a ich drakov povraždili a on sám utrpel ťažké zranenia, podarilo sa mu útočníkov premôcť. No najväčšou tragédiou bolo, že v priebehu boja jeden zablúdený šíp prebodol srdce jeho dračice. Nevedel jej pomôcť a ona mu zomrela v náručí. Tak bolo zasiaté semienko jeho šialenstva.“

Rozprávač zopál ruky, pomaly sa poobzeral okolo a po unavenej tvári mu preletel tieň. Nasledujúce slová zneli ako trúchlivý zvon zádušnej omše.

„Sám, úplne vysilený a napoly šialený zo straty dračice, sa Galbatorix zúfalo túlal neobývanou krajinou a hľadal smrť. Neprichádzala,

hoci sa bez strachu vrhal proti všetkému živému. Urgalovia i ostatní netvori pred ním začali utekať ako pred príznakom. Vtedy mu zišlo na um, že by mu Jazdci mohli dať nového draka. Poháňaný touto myšlienkou vydal sa pešo krížom cez celé Dračie hory na namáhavú spiatočnú cestu. Trvalo mu mesiace, kým prekonal územie, ktoré predtým hravo preletel na dračom chrbte. Vedel síce loviť pomocou čarov, ale často prechádzal oblasťami, kam zvieratá nechodili. A tak, keď ho nohy konečne vyniesli z hôr, bol doslova na pokraji smrti. Nejaký roľník ho našiel ležať v bezvedomí v blate a zavolať k nemu Jazdcov.

Bezvládneho Galbatorixa odviezli do bezpečia a vyliečili mu doráňané telo. Spal celé štyri dni. Keď sa prebral, nejavil žiadne známky, že by jeho myseľ stravovala horúčka. No keď ho predviedli pred súd, Galbatorix sa začal dožadovať nového draka. Trúfalosť tejto požiadavky odhalila jeho pomätenosť a členovia poroty poznali jeho pravú tvár. Tým jeho nádeje definitívne stroskotali a Galbatorix si vo svojej chorej hlave začal namýšľať, že za smrť jeho draka nesú vinu Jazdci. Hútal o tom celé noci ako posadnutý a nakoniec v ňom skrsol plán na pomstu.“

Bromove slová prešli do vzrušeného šepotu.

„Našiel si jedného Jazdca ochotného načúvať mu a jeho Istivé slová padli na úrodnú pôdu. Vytrvalým presviedčaním a pomocou temných čarov, ktoré sa naučil od Tieňa, poštvál tohto muža proti starším Jazdcom. Spoločne vylákali a zákerne zavraždili jedného z nich. Vo chvíli, keď bol hanebný čin dokonaný, Galbatorix sa bez výstrahy vrhol proti svojmu spojencovi a zabil ho. Jazdci ho pristihli ešte s rukami od krvi. Vtedy sa mu z úst vydral divý výkrik a utiekol pred nimi do noci. A pretože bol vo svojom šialenstve nesmierne prefíkaný, nepodarilo sa im ho nájsť.

Celé roky sa pred svojimi prenasledovateľmi skrýval v divočine ako štvaná zver. Na jeho ukrutnosť sa nezabudlo, ale po čase po ňom prestali pátrať. Potom sa nešťastnou náhodou zoznámil s mladým Jazdcom Morzanom, ktorý mal síce silné telo, no rozumu pomenej. Galbatorix ho presvedčil, aby v pevnosti Ilirea, ktorá sa dnes volá Urû'baen, raz

v noci nezaložil na bráne zavoru. Touto bránou Galbatorix vnikol dnu a ukradol práve vyľiahnuté dračie mláďa.

Spolu so svojím novým učeníkom sa ukryli na nejakom hrôzostrašnom pekelnom mieste, kam sa Jazdci neodvážili vkročiť. Morzan sa tam podrobil temnému učeniu a spoznal tajomstvá a čary, ktoré nikdy nemali byť odhalené. Keď sa jeho učňovské roky skončili a Galbatorixov čierny drak Šruikan dosiahol dospelosť, Galbatorix sa ukázal svetu s Morzanom po boku. Spolu sa pustili do boja s každým Jazdcom, ktorý im prišiel do cesty. S každým zabitým ich sila rástla. Z túžby po moci a po pomste za dávne krivdy sa ku Galbatorixovi pridalo ďalších dvanásť Jazdcov. Z týchto dvanástich sa spolu s Morzanom stalo Trinásť Krivoprísazníkov. Ostatní Jazdci neboli na takúto zradu pripravení a podľahli nemilosrdnému náporu. Galbatorixovi sa postavili na zúfalý odpor aj elfovia, ale porazil ich, a tak boli prinútení stiahnuť sa do svojich tajných úkrytov, odkiaľ sa už nikdy nevrátili.

Galbatorixovi a jeho sprisahancom dokázal vzdorovať len Vrael, vodca Jazdcov. Vo svojej starobe a múdrosti sa zo všetkých síl usiloval zachrániť, čo sa dalo, a hlavne zabrániť tomu, aby vyšší draci padli do rúk nepriateľa. V poslednej bitke, ktorá sa odohrala pred bránami Doru Araeba, Vrael Galbatorixa porazil, ale keď mu mal zasadiť smrteľnú ranu, na okamih zaváhal. Galbatorix využil príležitosť a bodol ho do boku. Ťažko ranený Vrael sa utiahol na horu Utgard, kde sa chcel zotaviť a znova nazbierať sily. To sa mu však nepodarilo, lebo ho Galbatorix našiel. Keď spolu bojovali, Galbatorix zákerne kopol Vraela do rozkroku. Touto ranou pod pás získal prevahu a zoľal mu svojím ohnivým mečom hlavu.

Keď Galbatorixovi vstúpila do žíl Vraelova moc, vyhlásil sa za pomazaného kráľa celej Alagaëzie. A od tých čias nám vládne.“

Brom dokončil rozprávanie a odkrival spolu s trubadúrmí preč. Eragonovi sa zazdalo, že starcovi sa na líci leskne slza. Ľudia sa

pomaly začali rozchádzať domov a cestou si medzi sebou tlmene šepkali. Gero sa obrátil k Eragonovi a Roranovi: „Dnes ste mali obrovské šťastie, chlapci, vážte si to. Za celý život som počul tento príbeh len dva razy. Keby kráľ náhodou zistil, že nám ho tu Brom dnes vyrozprával, nedožije sa náš rozprávač ani najbližšieho mesačného novu.“

DAR OSUDU

Večer po návrate z Carvahallu sa Eragon rozhodol vyskúšať kameň podobne, ako to robil Merlock. Keď osamel vo svojej izbe, položil ho na posteľ a vedľa si nachystal tri nástroje. Začal dreveným kladivkom. Zľahka po kameni klepol a vnútri niečo slabunko cinklo. Spokojný s výsledkom vzal do ruky ďalší nástroj, ťažké kožené kladivo. Udrel ním a zaznel hlboký ston. Nakoniec po ňom poklopkal malým dlátom. Kovová hrana nástroja z kameňa neodštíepila, ba nezanechala na ňom ani škrabanc, ale zvnútra sa ozval vysoký čistý tón. Keď doznel, zazdalo sa mu, že počul tenulinké pišťanie.

Merlock tvrdil, že kameň je dutý; možno je vnútri niečo veľmi cenné. Lenže ako ho otvoriť? Ten, kto si s ním dal toľko námahy, aby ho dokonale vyhladil, musel mať na to dobrý dôvod. No nech ho v Dračích horách nechal ktokoľvek, buď sa ho nesnaží získať späť, alebo nevie, kde je. Ale žeby ho nevedel nájsť čarodej, ktorý ho tam dokázal premiestniť? Tomu neverím. Nebodaj bol určený priamo mne? Na túto otázku nepoznal odpoveď. Nakoniec sa zmieril s tým, že záhadu asi nevyrieši, pozberal nástroje a vrátil kameň na policu.

Uprostred noci ho čosi vytrhlo zo spánku. Pozorne sa započúval. Všade bolo ticho. Znepokojene vsunul ruku pod matrac a nahmatal nôž. Niekoľko minút načúval a potom sa mu opäť privreli oči.

Znova sa prebral, keď sa do ticha ozvalo ostré pišťanie. Skotúfal sa z postele a rýchlo vytiahol z pošvy nôž. Našmátral kresadlo a zapálil sviečku. Dvere do izby boli zatvorené. Na myš alebo potkana bolo to pišťanie prihlasné, ale aj tak nazrel pod posteľ. Nič. Sedel na kraji postele a šúchal si rozospaté oči. Potom znova čosi zapípalo a on prudko vyskočil.

Odkiaľ ten zvuk vychádza? V dlážke ani v stenách nemôže byť nič; sú z pevného zdravého dreva. Posteľ takisto. A určite by si bol všimol, keby mu v noci vliezlo niečo do slamníka. Oči mu padli na kameň. Zobral ho z police, bezmyšlienkovito ho držal v dlaniach a pozorne sa obzeral po izbe. Vtom mu v ušiach znova zazvonilo pišťanie a pod prstami ucítil jemné chvenie. Zvuk vychádzal z kameňa.

Ten čudný kameň mu nepriniesol nič, len samé starosti a hnev, a teraz mu ešte nedá spať! Kameň si jeho zúrivy pohľad nevšimal; pokojne si ležal a len podchvíľou potichučky pípól. Potom zrazu nahlas zakvíčal a zmlkol. Eragon ho opatrne odložil a vrátil sa pod perinu. Nech sa v tom kameni skrýva akákoľvek záhada, bude musieť počkať do rána.

Keď sa znova zobudil, do okna mu nakúkal jasný mesiac. Kameň nadsakoval na polici a búchal do steny. Dopadalo naň studené mesačné svetlo, ktoré akoby z jeho povrchu vytiahlo všetku farbu. Eragon vyskočil z postele s nožom v ruke. Kameň stíchol, no Eragon zostal v strehu. Potom kameň znova zakvílil a začal nadsakovať ešte rýchlejšie ako predtým.

Eragon zakľal a začal na seba hádzať šaty. Je mu jedno, že tá skala má možno obrovskú cenu, čo na tom. Niekam ju odnesie a zakope poriadne hlboko. Poskakovanie ustalo; kameň znova stíchol. Potom ešte raz poskočil, skotúfal sa dole z police a s hlasným buchnutím dopadol na dlážku. Eragon opatrne cúvol k dverám, no kameň si to namieril rovno k nemu.

Zrazu sa na ňom objavila puklina. Potom druhá a po nej ešte ďalšia. Ohromený Eragon sa k nemu sklonil s nožom prichystaným v ruke. Na špičke kameňa, tam, kde sa pukliny stretali, sa nadvihol malý kúsok, akoby ho zvnútra niečo vytláčalo, a spadol na dlážku. Ozvala sa séria pípnutí a z diery sa vystrčila malá tmavá hlava a za ňou čudne hranaté

telíčko. Eragon pevnejšie zovrel nôž a nehybne to čudné stvorenie pozoroval. Onedlho bolo z kamennej škrupiny vonku. Chvíľu zostalo stát na mieste, potom poskočilo dopredu a vtedy naň dopadol mesačný lúč.

Eragon sa vydesil. Pred ním stál maličký drak a oblizoval si z tela lepkavú blanu.

PREBUDENIE

Drak nebol dlhší ako Eragonovo predlaktie, ale pôsobil dôstojne a vznešene. Šupiny mal rovnakej farby ako kameň, zafírovomodré. *Vlastne to nie je nijaký kameň, ale vajce*, uvedomil si zrazu Eragon. Drak roztvoril krídla a zamával; to vďaka nim vyzeral taký hranatý a pokrčený. Krídla mal niekoľkonásobne dlhšie ako telo. Lúčovito nimi prechádzali tenké kostičky, ktoré vyčnievali z prednej hrany krídel a končili sa pazúrmí uloženými pomerne ďaleko od seba. Drakova hlava pripomínala trojuholník. Z hornej čeľuste mu vyrastali dva maličké zahnuté biele tesáky. Vyzerali veľmi ostré. Aj pazúry mal biele ako leštená slonovina a z vnútornej strany boli jemne zúbkované. Od zátylku po koniec chvosta, po celej dĺžke chrbta, sa tiahol hrebeň drobných ostňov. Na mieste, kde sa spájali plecía a krk, mal drak priehlbinku a tam bola medzera medzi ostňami o čosi väčšia.

Eragon sa nepatrne posunul bližšie a drak k nemu prudko obrátil hlavu. Do Eragona sa zabodli tvrdé ľadovomodré oči. Zmeravel. Keby sa drak rozhodol zaútočiť, mohol by sa z neho vyklúť veľmi nebezpečný nepriateľ.

Po chvíli však dráčik stratil o Eragona záujem a farbavo sa pustil skúmať izbu. Keď narazil do steny alebo nábytku, tenučko pískol. Zatrepal krídlami, vyskočil na Eragonovu posteľ a s pišťaním si to nasmeroval k jeho poduške. Žalostne roztváral ústa ako hladné vtáča a odhaľoval rady špicatých zubov.

Eragon si opatrne sadol na koniec postele. Keď mu drak oňuchal dľaň a pustil sa do jeho rukáva, vyľakane stiahol ruku späť. Pozrel na drobného tvora a na perách sa mu zjavil úsmev. Obozretne k nemu natiahol pravú dľaň a dotkol sa ho. Rukou mu prebehol výboj ľadovej energie a popálil ho v žilách ako tekutý oheň. Skríkol a prevalil sa na chrbát. V ušiach sa mu rozľahol kovový zvuk a zachytil nezvučný výkrik zúrivosti. Po celom tele sa mu rozľiala neznesiteľná páľčivá bolesť. Pokúšal sa pohnúť, ale nemohol. Po dlhom čase, jemu sa videlo, že to trvalo nekonečné hodiny, sa mu do údov vrátilo teplo, ale brnieť mu neprestali. Posadil sa a neovládateľne sa roztriasol. Ruku mal necitlivú, prsty ako ochrnuté. Zhrozene pozoroval, ako sa mu uprostred dlane začína šíriť trblietavá oválna škvrna. Koža ho svrbela a páľila, akoby ho uštipol pavúk. Srdce mu splašene skákalo.

Eragon zaklipkal očami a snažil sa pochopiť, čo sa s ním stalo. Čosi sa ľahučko dotklo jeho mysle, ako prst jemne prechádzajúci po pokožke. Ucítil to znova, ale tentoraz sa to zhmotnilo do myšlienkového vlákna, cez ktoré pocítil narastajúcu zvedavosť. Akoby neviditeľná stena obklopujúca jeho vedomie zrazu zmizla a on mohol slobodne komunikovať iba prostredníctvom myšlienok. Báľ sa, že ak ho niečo nezadrží, vyjde zrazu zo svojho tela, nedokáže sa vrátiť a stane sa z neho nehmotný duch. Vyľakane prerušil spojenie. Nový pocit sa okamžite stratil, akoby pred ním zavrel oči. Nedôverčivo sa zadíval na nehybné zviera.

Drak sa mu šupinatou nohou obtrel o bok a Eragon sa od ľaku mykol. No tentoraz už ľadový šok neprišiel. Rozpačito prešiel dľaňou po dračej hlave. Rukou mu prebehlo ľahké trpnutie. Drak sa k nemu pritúlil ňufákom a nahrbil chrbát ako mačka. Prešiel mu prstom po tenkej blane krídel. Na dotyk boli ako starý pergamen, zamatové a teplé, ešte trocha vlhké. Pulzovali v nich stovky jemných žiliek.

Jeho mysle sa znova dotkol náznak myšlienky, ale tentoraz namiesto zvedavosti pocítil prenikavý hlad. Vzdychol a vstal. To zviera je veľmi nebezpečné, to vedel naisto. No keď mu liezlo po posteli, vyzeralo také bezbranné, že začal uvažovať, či by niekomu uškodilo, keby si ho nechal. Drak piskľavo zakvíľil a hľadal niečo pod zub. Eragon ho rýchlo

poškrabkal po hlave, aby ho upokojil. *Nad tým budem rozmýšľať neskôr*, rozhodol sa, vyšiel z izby a starostlivo za sebou zatvoril dvere.

Keď sa vrátil s dvoma pásikmi sušeného mäsa, drak sedel na podobložnici a pozoroval mesiac. Nakrájal mäso na drobné kúsky a jeden mu ponúkol. Dráčik ho opatrne ovoňal, potom sa vymrštil prudko ako had a uchmatol mu ho z ruky. Mykol hlavou a prehltnol ho vcelku. Vzápätí drgol chlapca do ruky, akoby si pýtal ďalší.

Eragon ho krmil a dával si pritom pozor na prsty. Keď zostal posledný kúsok, drakovi sa už pekne vydúvalo bruško. Ponúkol mu ho, drak chvíľku porozmýšľal a potom ho lenivo uchmatol. Keď dojedol, vyliezol Eragonovi po ruke a schúlil sa mu na hrudi. Spokojne odfrkol a z nozdier sa mu vyvalil obláčik tmavého dymu. Eragon ho očarene pozoroval.

Keď si už myslel, že drak zaspal, zrazu sa mu zachvelo hrdlo a vyšiel z neho hlboký mrmlavý zvuk. Eragon ho opatrne preniesol na posteľ a položil vedľa podušky. Drak si so zatvorenými očami spokojne omotal chvostík okolo stĺpika postele. Eragon si ľahol vedľa a položil okolo neho ohnutú ruku.

Stál pred neľahkým rozhodnutím: ak vychová draka, stane sa z neho Dračí jazdec. Mýty a príbehy o Jazdcoch opatrovali ľudia ako poklad, a keby sa stal jedným z nich, zaradil by sa medzi legendy. Lenže keby Kráľovstvo draka objavilo, príde o život nielen on, ale i celá jeho rodina. Nažive by ostali jedine v prípade, že by sa pridal na stranu kráľa. A potom by im nikto nemohol – a hlavne nechcel – poskytnúť pomoc. Najjednoduchším riešením by bolo draka zabiť, ale tá predstava bola taká príšerná, že ju okamžite zavrhol. Drakov mal v úcte, nad takou možnosťou jednoducho odmietol uvažovať. *Čo by nás tu mohlo prezradiť? Žijeme na mieste, kde líšky dávajú dobrú noc, a nerobíme nič, čím by sme na seba upútali pozornosť.*

Najväčší problém však bude presvedčiť Gera a Rorana, aby mu dovolili nechať si ho. Ani jeden z nich nebude stáť o to, aby tu drak zostal. *Mohol by som ho chovať tajne. O mesiac či dva bude taký veľký, že sa ho Gero nedokáže zbaviť. Lenže čo ak ho neprijme? A keby aj*

áno, dokážem zohnať dosť potravy, zakiaľ bude žiť v úkryte? Teraz ešte nie je väčší ako mačiatko, a dokázal zožrať plnú hrst mäsa na jedno posedenie! Časom si iste dokáže niečo uloviť aj sám, ale čo dovtedy? A čo mráz, prežije v tej zime vonku? Napriek všetkému ho chcel, a veľmi. Čím viac o tom rozmýšľal, tým si bol istejší. Nech to už s Gerom dopadne akokoľvek, Eragon urobí všetko, čo bude v jeho silách, aby ho ochránil. S týmto predsavzatím zaspal s drakom pritúleným k boku.

Keď sa rozvidnelo, drak sedel na stĺpiku postele ako staroveký trubač ohlasujúci nový deň. Eragon s úžasom obdivoval jeho sfarbenie. Takú jasnú, ostrú modrú farbu ešte v živote nevidel. Jeho šupiny pripomínali stovky drobných drahokamov. Všimol si, že na dlani, ktorou sa dotkol draka, sa mu leskne striebristá oválna škvrna. Dúfal, že sa mu ju podarí utajiť, ak bude mať ruky stále špinavé.

Drak sa spustil zo stĺpika a nehlučne sklzol na dlážku. Eragon ho opatrne zdvihol na ruky a vyšiel zo spiacieho domu. Zastavil sa v komore po nejaké mäso, niekoľko pásov kože a toľko starých handier, koľko vládol uniesť. Bolo nádherné mrazivé ráno. Celá farma bola pokrytá čerstvou vrstvou snehu. Usmial sa, keď sa malý tvor v bezpečí jeho náručia zvedavo obzeral okolo seba.

Náhľivo prešiel cez pole, potichu sa vkradol do tmavého lesa a začal pre draka hľadať bezpečný úkryt. Nakoniec našiel na holom vršku osamelý javor. Jeho vetvy sa pod vrstvou snehu dvíhali k oblohe ako sivé prsty. Položil dráča pod strom a vytriasol na zem kožené pásiky.

Niekoľkými zručnými pohybmi vyrobil slučku a pretiahol ju drobčekovi okolo krku, kým zvedavo skúmal zasnežený trs trávy pod stromom. Koža bola obšúchaná, ale určite vydrží. Pozoroval draka, ako cupká okolo, potom mu stiahol slučku z krku a obrátil mu ju provízorne okolo nôh, aby sa neuškrtil. Nato nazbieral za náruč halúz a narýchlo z nich vysoko v korune urobil jednoduchý prístrešok. Vnútrajšok vystlal handrami a potom tam vyniesol mäso. Vetvy stromu sa rozhodli a jemu sa do tváre zosypal sneh. Cez prednú časť prístreška prevesil zvyšné handry, aby sa vnútri udržalo teplo. Spokojne sa pokochal svojím dielom.